

Arrest

nr. 162 198 van 16 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij bijgestaan door haar wettelijke vertegenwoordiger mevrouw Faiza ABDALLAH ROBLE en haar advocaat G. GASPART loco advocaat. C. VAN CUTSEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de clan Ashraf (Hassan > Hassan Aden). U verklaart te zijn geboren op 11 december 1998 in de stad Afgooye, gelegen in het gelijknamige district van de provincie Lower Shabelle. U en uw zus, N.O.I., gingen niet vaak buitenshuis omdat jullie moeder wilde voorkomen dat jullie besneden zouden worden. Uw moeder, F.A.R. (CGVS X; O.V. X) is tegen besnijdenis en moest zich voortdurend verzetten tegen de druk van haar familie en de familie van haar echtgenoot, zijnde uw vader, M.I.O.. Omdat uw moeder u wilde beschermen tegen besnijdenis en omwille van de slechte veiligheidssituatie in de stad, ging u niet naar school maar kreeg u acht jaar privéles binnenshuis.

Uw vader werkte in Afgooye als mecanicien. Hij had zijn eigen zaak in de wijk Dhagax Tuur. Op een dag moest hij naar Mogadishu reizen om spullen te kopen voor zijn werk en werd hij gearresteerd door Al Shabaab. Hij werd beschuldigd van collaboratie met de Somalische overheid. Leden van de groepering gingen naar uw ouderlijke woning en vertelden aan uw moeder dat haar echtgenoot naar de gevangenis werd gebracht. U was op dat moment samen met uw zus bij de buurmeisjes. De mannen van Al Shabaab eisten dat uw moeder zou scheiden van uw vader en dat zij, evenals u en uw zus, zouden huwen met manschappen van de groepering. Hierop besloot uw moeder samen met u en uw zus naar Kismayo te vluchten. In Kismayo werden jullie opgepakt door Al Shabaab omdat jullie geen hoofddoek droegen en de mannen concludeerden dat uw moeder het slecht voorhad met jullie. Ze dachten dat ze u en uw zus wilde verkopen. Jullie werden in een soort van gevangenis vastgezet. Na tien dagen werden jullie dankzij bemiddeling van een neef van uw vader die in Kismayo woont, vrijgelaten. Na jullie vrijlating verlieten jullie Somalië. Jullie reisden naar Nairobi in Kenia waar jullie drie à vier maanden verbleven. Vervolgens reisden jullie per vliegtuig naar Europa. Uiteindelijk bereikten jullie per trein België, waar uw moeder op 12 september 2012 een asielaanvraag indiende. Ze riep een vrees voor vervolging vanwege Al Shabaab in en meldde te vrezen dat u en uw zus zouden worden besneden bij een terugkeer.

Op 24 juni 2014 werd haar asielverzoek afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw moeder slaagde er niet in aannemelijk te maken daadwerkelijk de Somalische nationaliteit te bezitten. Ze tekende op 25 juli 2014 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 29 januari 2015.

In samenspraak met uw moeder besloot u op 4 februari 2015 zelf een asielaanvraag in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Uw zus N.O.I. is van plan om in Australië te gaan wonen bij haar Somalische man die de Australische nationaliteit heeft en heeft daarom geen asiel gevraagd. Bij een terugkeer naar Somalië vreest u besneden te worden. Daarnaast ziet u geen toekomst voor uzelf in Somalië.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een geboorteakte die werd uitgereikt op 15 april 2015 door de Somalische ambassade te Brussel; een medisch attest opgemaakt op 7 januari 2015 door Dokter K.R. waaruit blijkt dat u niet bent besneden; een recenter medisch attest opgemaakt op 29 mei 2015 door Dokter T.A. waarin wordt bevestigd dat u niet bent besneden; een medisch attest opgemaakt op 7 januari 2015 door Dokter K.R. waaruit blijkt dat uw moeder type III is besneden; een verklaring op eer opgemaakt op 12 december 2014 door GAMS (Groupe pour l'abolition des mutilations sexuelles féminines) Belgique en ondertekend door uw moeder; en een medisch attest opgemaakt op 10 december 2014 door psychotherapeute F.R., die is verbonden aan de organisatie Woman Do asbl, aangaande de psychische problemen die uw moeder ondervindt.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Dit werd u trouwens ook zo aangegeven in het begin van uw gehoor voor het CGVS (gehoorverslag CGVS, p.2). Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

U verklaarde bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat de moeder van uw moeder, de moeder van uw vader of uw tantes aan vaderskant, u vrouwenbesnijdenis zullen laten ondergaan (gehoorverslag CGVS, p.5-6, p.12-14, p.22 en p.27). Daarnaast herhaalde u de problemen met Al Shabaab die uw moeder al aanhaalde in het kader van haar asielaanvraag (gehoorverslag CGVS, p.12 en p.21-22). Het Commissariaatgeneraal heeft evenwel volgende bedenkingen bij uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw moeder F.A.R. (CGVS 12/19476; O.V. 7.572.591) door het CGVS op 24 juni 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van haar verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing betwist dat uw moeder de Somalische nationaliteit zou bezitten en werden de door haar ingeroepen problemen die zij in Somalië beweerde te vrezen – meer bepaald vervolging door Al Shabaab en besnijdenis van u en uw zus – dan ook in twijfel getrokken.

De RvV bevestigde deze beslissing in haar arrest nr. 137 587 van 29 januari 2015 en oordeelde over de door uw moeder ingeroepen vrees voor besnijdenis in hoofde van u en uw zus dat: “Daar waar verzoekster nog aanvoert dat “De bestreden beslissing stelt dat het spreken van de Somalische taal niet aantoonbaar dat verzoekster woonachtig was in Somalië. Somalisch wordt ook gesproken in de buurlanden zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia. Zelfs indien verzoekster afkomstig zou zijn uit een van deze landen, bestaat er een enorm risico op besnijdenis voor de dochters van verzoekster”, gaat verzoekster eraan voorbij dat de nationaliteitsbepaling niet enkel determinerend is voor de beoordeling van het land waar de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt, doch ook voor het land van herkomst waar bescherming kan worden gezocht en of deze ook kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Nog daargelaten verzoeksters bewering dat “ongeveer 98% van de vrouwen in Somalië besneden is (MICS 2006, p. 65)” – wat evenwel verzoekster niet heeft belet haar onbesneden dochters hiertegen gedurende al deze jaren te beschermen indien zij werkelijk in Afgooye woonde – dient te worden herhaald dat verzoeksters dochters geen risico op besnijdenis lopen in Somalië nu verzoeksters en dus ook haar dochters Somalische nationaliteit en herkomst ongelooftwaardig werden bevonden.”

U werd tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat uw moeder een negatieve beslissing kreeg omdat er geen geloof werd gehecht aan haar beweerde Somalische nationaliteit en u werd erop gewezen dat u de waarheid dient te vertellen (gehoorverslag CGVS, p.4-5). Na deze confrontatie bleef u evenwel vasthouden aan de beweerde Somalische nationaliteit van u, uw moeder en uw zus (gehoorverslag CGVS, p.5). Ter zake dient er op gewezen te worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw moeder werd vastgesteld dat haar clankennis over haar beweerde regio van herkomst te wensen overliet. Ten tweede lieten uw moeder haar verklaringen over de socio-politieke situatie in Afgooye een uiterst ingestudeerde indruk na en gaf ze bijwijlen manifest onjuiste informatie. Ten derde werd er geconcludeerd dat ook haar geografische kennis ernstige hiaten vertoonde en niet doorleefd overkwam. Er werd opgemerkt dat uw moeder abstracte persoons- en plaatsnamen goed kon onthouden, in vele gevallen zelfs zonder enige contextuele informatie te kennen, maar dat ze herhaaldelijk niet op de hoogte bleek van gegevens uit haar leefwereld die geen studie vergen. Aldus maakte uw moeder allerm minst aannemelijk daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Afgooye en de Somalische nationaliteit te bezitten. U verklaarde dat u zelf niet of nauwelijks buiten kwam in Somalië (gehoorverslag CGVS, p.5-7), maar dat u van uw moeder en uw vader wel een aantal zaken hoorde over Afgooye (gehoorverslag CGVS, p.6, p.9, p.20 en p.25). Dat u een (beperkt) aantal zaken over uw beweerde regio van herkomst kan reproduceren op een nietdoorleefde manier en zonder contextualisering (gehoorverslag CGVS, p.5-10, p.17-20 en p.24-26), doet in casu geenszins afbreuk aan de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan uw moeders en uw voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst.

Later tijdens het gehoor werd u er opnieuw op gewezen dat u eerlijk moet zijn over uw nationaliteit, levensomstandigheden en verblijfsplaats(en) voor uw aankomst in België (gehoorverslag CGVS, p.22). U hield opnieuw echter vast aan uw verklaring over de Somalische nationaliteit te beschikken (gehoorverslag CGVS, p.22).

U legde ter staving van uw nationaliteit een geboorteakte voor die werd uitgereikt op 15 april 2015 door de Somalische ambassade te Brussel en die zegt dat u in Afgooye bent geboren. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) door de Somalische ambassade te Brussel als een Somaliër wordt beschouwd en identiteitsdocumenten kan bekomen. Tijdens het gesprek met de aanvragers van een identiteitsdocument worden enkele vragen gesteld maar die zijn summier, wat ook bleek uit uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, p.26). Bovendien kan de ambassade zich niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn gezien het gebrek aan archief en database. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat de voorgelegde geboorteakte de vastgestelde bedrieglijkheid van uw voorgehouden nationaliteit niet kan weerleggen.

U gaf geen aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming en dient het CGVS te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Wat betreft de door uw moeder getekende verklaring op eer en de medische attesten waaruit blijkt dat u niet bent besneden, dat uw moeder type III is besneden en dat ze hierdoor psychische problemen ondervindt, dient opgemerkt te worden dat deze documenten evenmin de geloofwaardigheid van uw beweerde Somalische nationaliteit kunnen herstellen. Hierbij dient nogmaals benadrukt te worden dat de nationaliteitsbepaling niet enkel determinerend is voor de beoordeling van het land waar de

vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt, doch ook voor het land van herkomst waar bescherming kan worden gezocht en of deze ook kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "getuigenis opgesteld door de Heer Mohamed A.A., geboren op 26 juni 1968 in Afgooye", "UNICEF, "Female Genital Mutilation/Cutting", "Les MGF : fiche pays – Ethiopie", "Les MGF : fiche pays – Kenya" en "Les MGF : fiche pays – Yémen".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 1 oktober 2015 een schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van "de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beoordelingsfout.

Verzoekster klaagt aan dat in de bestreden beslissing "gerefereerd wordt naar het standpunt van de asielinstanties met betrekking tot de moeder van verzoekster", gezien de commissaris-generaal "steeds de nadruk legt op het "individueel karakter van elk asielaanvraag". Zij wijst erop dat de plicht elke asielaanvraag op individuele wijze te beoordelen voortvloeit uit artikel 27 van voornoemd Koninklijk besluit van 11 juli 2003. Zij stelt "dat, naast het feit dat een asielaanvraag op individuele wijze behandelt dient te worden, er ook rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker zoals zijn geslacht en leeftijd". Zij wijst erop dat "de beslissing geen referentie bevat naar het feit dat verzoekster momenteel 16 jaar oud is en 13 jaar oud was toen zijn haar land van herkomst verliet".

Verzoekster benadrukt dat zij in Somalië veel thuis bleef "omwille van de onveilige situatie in Afgooye en het feit dat haar moeder zich veel zorg maakte voor haar en haar dus veel onder haar toezicht wilde houden", dat zij 13 jaar oud was toen zij haar land van herkomst verliet en dat zij nu al 3 jaar in België woont. Deze elementen kunnen volgens verzoekster "uitleggen dat verzoekster niet alle vragen van de protection officer -die vooral te maken hadden met de stad van Afgooye- kon beantwoorden. Enerzijds is zij niet vaak naar buiten gegaan toen zij daar leefde en heeft dus weinig souvenirs van die stad; anderzijds zijn sommige van die souvenirs vrij ver in haar hoofd nu dat verzoekster haar leven al 3 jaar lang in Dendermonde opbouwt."

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van 14 februari 2013 waarin gesteld wordt: "Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten."

Zij wijst erop dat "het CGVS niet in twijfel trekt dat verzoekster wel een "etnisch Somali" is" en voert aan dat "Uit informatie beschikbaar op het internet blijkt dat de Somalis voornamelijk in de volgende landen leven: Somalië, Ethiopië, Kenya, Djibouti en Yémen . Het is dus hoogst waarschijnlijk dat verzoekster afkomstig is uit een van die landen.". Zij benadrukt dat haar moeder een besnijdenis type 3 met

infibulatie heeft ondergaan en dat zij hierdoor getraumatiseerd is. Vervolgens bespreekt zij *“de situatie met betrekking tot het risico van besnijdenis”* in Somalië, Djibouti, Ethiopië, Kenia en Jemen. Zij besluit dat *“behalve in Yémen (waarvoor geen specifieke informatie bestaat met betrekking tot Somali meisjes en vrouwen) blijkt dat in al de landen waar een belangrijk Somali groep woont de prevalentiegraad van besnijdenis wat meisjes en vrouwen uit die groep betreft heel hoog ligt (altijd boven 95%)”* en is van oordeel dat *“het feit dat de prevalentiegraad van besnijdenis zo hoog ligt bij Somali meisjes/vrouwen in al die landen kan leiden tot hetzelfde besluit als het besluit dat, volgens uw Raad (Franstalige kamer), geldig is voor meisjes afkomstig uit Guinee, namelijk dat er een objectief risico bestaat dat een minderjarige meisje dat niet besneden is in geval van terugkeer wel besneden zal worden”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster *“het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoeksters voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers, indien de verklaringen hierover niet

aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming. Aldus dient de commissaris-generaal bij een ongeloofwaardig geachte Somalisch nationaliteit en herkomst geen onderzoek te doen naar het risico op besnijdenis in Somalië.

2.4. De Raad benadrukt verder dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers, de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. De Raad kan hierbij volstaan met vast te stellen dat verzoekster haar nationaliteit op geen enkele wijze adstrueert.

2.5. Inzake de nationaliteit en herkomst van verzoeksters moeders, oordeelde de Raad (RvV 29 januari 2015, nr. 137 587) *“Aldus kan slechts worden vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoeksters ingeroepen problemen in Somalië.”*, gelet op haar onaannemelijk gebrek aan kennis van de clanstructuur in Somalië, van de opeenvolgende machthebbers, krijgsheren en rivaliserende clans in haar regio en van de geografische aspecten van haar regio.

2.6. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd.

2.7. Dit neemt echter niet weg dat bij de beoordeling van verzoeksters asielaanvraag, de Raad rekening dient te houden met alle objectieve gegevens waarover hij beschikt, waaronder de feitelijke elementen uit de verklaringen van verzoeksters moeder afgelegd tijdens haar diverse asielaanvragen, te meer nu in het verzoekschrift ook wordt aangegeven dat *“verzoekster niet alle vragen van de protection officer -die vooral te maken hadden met de stad van Afgooye- kon beantwoorden”*, gezien zij in Somalië veel thuis bleef *“omwille van de onveilige situatie in Afgooye en het feit dat haar moeder zich veel zorg maakte voor haar en haar dus veel onder haar toezicht wilde houden”*, zij 13 jaar oud was toen zij haar land van herkomst verliet en zij nu al 3 jaar in België woont.

2.8. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat in de bestreden beslissing *“gerefereerd wordt naar het standpunt van de asielinstanties met betrekking tot de moeder van verzoekster”*, terwijl de commissaris-generaal *“steeds de nadruk legt op het “individueel karakter van elk asielaanvraag”*, antwoordt de Raad dat, gezien de motivering van de bestreden beslissing, niet beweerd kan worden dat het Commissariaat-generaal verzoeksters asielrelaas niet op zijn individuele merites beoordeeld heeft, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd. Dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de vaststellingen omtrent de nationaliteit van verzoeksters moeder is uiteraard gesteund op het feit dat verzoekster zelf aanbrengt dat ze de dochter is van haar moeder en daarom Somalische zou zijn. Hoe dan ook verandert dit niets aan de vaststelling dat verzoeksters beweerde Somalische nationaliteit hierdoor evenmin waarachtig is.

2.9. De beweerde Somalische nationaliteit en herkomst van verzoekster is aldus niet geloofwaardig. Er ligt geen enkel element voor waaruit de Raad kan concluderen dat verzoekster zelf de Somalische nationaliteit heeft of vandaar afkomstig is.

2.10. De op het Commissariaat-generaal neergelegde *“Declaration of Birth”* van 15 april 2015, uitgereikt door de Somalische ambassade, kan deze vaststelling niet wijzigen.

Dienaangaande kan uit de *“COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten”* van 1 april 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, immers blijken dat *“In 2012 deed Cedoca onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten*

worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. (...) Gezien het gebrek aan archief en database dat Cedoca in hoofdstuk 1 beschrijft, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn.". Vooreerst kan in deze informatie gelezen worden dat de ambtenaar van de ambassade zelf toegeeft niet te beschikken over een bevolkingsregister, archieven of een database waaruit de nationaliteit van de verzoekende partij kan blijken. De uitreiking van identiteitsdocumenten gebeurt aldus niet op basis van dergelijke objectieve gegevens. Voorts kan uit voornoemde informatie blijken dat de Somalische ambassade Somalische identiteitsbewijzen uitreikt aan alle etnische Somali's, ongeacht of ze uit Somalië afkomstig zijn of een of meerdere andere nationaliteiten bezitten. De identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade kunnen aldus hooguit aangeven dat de persoon aan wie het attest wordt afgegeven door de ambassade als etnisch Somaliër wordt aanzien en louter omwille van deze vaststelling en zonder aan andere voorwaarden te moeten voldoen of een geëigende naturalisatieprocedure te moeten doorlopen, automatisch de Somalische nationaliteit wordt toegekend. De neergelegde stukken geven immers niet aan op basis van welke regelgeving de toekenning van de Somalische nationaliteit gebeurt. Evenmin wordt aangetoond dat de Somalische ambassade als (buitenlands) uitvoerend orgaan hiertoe autonoom bevoegd is. Aan de toekenning van de Somalische nationaliteit door de Somalische ambassade in België kan in onderhavige procedure bezwaarlijk meer waarde worden gehecht dan de erkenning van een etnische origine.

Verzoekster kan aldus mits het neerleggen de "Declaration of Birth" van 15 april 2015 van de Somalische ambassade zijn land van herkomst niet aantonen. Bovendien stelt de "COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten": Eveneens in maart 2012 liet de directie Protocol van de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken in een brief aan de commissaris-generaal weten dat ze via geruchten had vernomen dat "officiële" documenten (bijvoorbeeld voor illegalen, voor regularisatie, reisdocumenten, ...) worden "verkocht" door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, chauffeur die zich uitgeeft als consul. Het hoofd van de directie Protocol schrijft "De Ambassadeur, Z.E. de heer Nur Hussein Hassan, die recentelijk in mijn kantoor werd ontvangen, was niet op de hoogte van deze praktijk en zou hier perk en paal stellen.", zodat er tevens onwaarachtige en frauduleuze Somalische identiteitsdocumenten in omloop zijn.

Aldus concludeert de Raad dat de "Declaration of Birth" van 15 april 2015 - waarvan de Raad niet betwist dat deze stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade -, naar de inhoud toe, niet de minste garanties biedt dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Tenslotte, zelfs al zou verzoekster thans door de ambassade ook de Somalische nationaliteit zijn toegekend, dan nog toont zij niet aan waar zij voorheen verbleef en welke nationaliteit zij had voor haar ook de Somalische nationaliteit zou zijn toegekend.

2.11. De bij het verzoekschrift gevoegde "getuigenis opgesteld door de Heer Mohamed A.A., geboren op 26 juni 1968 in Afgooye", waarin hij de gezinssituatie van verzoeksters ouders in Afgooye beschrijft, betreft een niet-gemotiveerde privégetuigenis die niet kan opwegen tegen het uitvoerige gehoor van verzoeksters moeder bij het Commissariaat-generaal en de daarop gedane vaststellingen (RvV 29 januari 2015, nr. 137 587) inzake haar herkomst en nationaliteit.

2.12. Indien niet onmiddellijk betwijfeld wordt "dat verzoekster wel een "etnisch Somali" is", zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, dan betekent dit geenszins dat zij ook de Somalische nationaliteit heeft of vandaar afkomstig is. De Somali-bevolkingsgroep komt immers niet enkel in Somalië voor maar ook in Djibouti, Ethiopië, Kenia en Jemen en is na de val van het Siad Barre-regime over de gehele wereld uitgeweken en velen hebben intussen, zoals sommigen ook in België, een andere nationaliteit verworven.

2.13. Indien verder niet betwist wordt dat verzoeksters moeder een besnijdenis type 3 met infibulatie heeft ondergaan en dat zij hierdoor getraumatiseerd is, zoals het verzoekschrift stelt, dan kan hieruit verder niet afgeleid worden uit welk land verzoekster afkomstig is gezien besnijdenis in veel Afrikaanse

landen voorkomt en zelfs in Europa en andere continenten - desgevallend illegaal - kan uitgevoerd worden.

2.14. Daar waar verzoekster vervolgens in haar verzoekschrift *“de situatie met betrekking tot het risico van besnijdenis”* in Djibouti, Ethiopië, Kenia en Jemen bespreekt, stelt dat *“behalve in Yémen (waarvoor geen specifieke informatie bestaat met betrekking tot Somali meisjes en vrouwen) blijkt dat in al de landen waar een belangrijk Somali groep woont de prevalentiegraad van besnijdenis wat meisjes en vrouwen uit die groep betreft heel hoog ligt (altijd boven 95%)”* en van oordeel is dat *“het feit dat de prevalentiegraad van besnijdenis zo hoog ligt bij Somali meisjes/vrouwen in al die landen kan leiden tot hetzelfde besluit als het besluit dat, volgens uw Raad (Franstalige kamer), geldig is voor meisjes afkomstig uit Guinee, namelijk dat er een objectief risico bestaat dat een minderjarige meisje dat niet besneden is in geval van terugkeer wel besneden zal worden”*, dan gaat verzoekster eraan voorbij dat de nationaliteitsbepaling niet enkel determinerend is voor de beoordeling van het land waar de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt, doch ook in welk land van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet.

2.15. Geenszins is geloofwaardig dat verzoekster een risico op besnijdenis zou lopen in Somalië gezien geen herkomst uit of band met dit land wordt aangetoond, noch kan per hypothese worden vastgesteld welke bescherming zij kan genieten in het land waar zij werkelijk vandaan komt, wanneer omwille van een gebrek aan medewerking het land van oorsprong niet kan bepaald worden.

2.16. Geenszins valt het onder de bevoegdheid van de Raad om bij gebreke aan vastgestelde nationaliteit, onderzoek te doen naar het risico op besnijdenis in de verschillende landen *“waar een belangrijk Somali groep woont”*. Immers indien verzoekster vrijwillig haar ware nationaliteit loochent, dan kan hieruit enkel blijken dat ze ten opzichte van dat land van herkomst geen nood aan bescherming behoeft. Bovendien blijkt dat verzoeksters moeder haar onbesneden dochters hiertegen gedurende al deze jaren wel heeft weten te beschermen.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Somalië en voor haar huidig bezoek aan de Somalische ambassade in België de Somalische nationaliteit bezat. Verzoekster toont immers niet aan waar zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.19. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Somalië niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

Besluit

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK